

Thomas stichtingen – 30 jaar

Beste mensen

Na ruim 30 jaar thomas stichtingen er een punt achter zetten. 30 jaar met dierbaren opgetrokken en werken aan iets moois, kansarme kinderen een kans bieden om de armoede te ontstijgen.

Terugkijkend naar de beginfase was het heel intens , persoonlijk en bijzonder. Het verlies van mijn vriendin Lucia was de start samen met Antoinette. We begonnen met de vrienden van haar en dat was voor mij zeer troostrijk; iets voor Lucia kunnen blijven doen en vaak ervaringen uit haar rijke leven delen met de anderen. En ik voelde me zo onderdeel van de familie Schiebroek. Ook merkte ik dat veel van mijn vrienden en familie het initiatief steunden en zo werd het ook een onderdeel van de relaties naar hen. De passie voor het doel van de stichting kreeg pas in de volgende fase ; enerzijds haakten veel van Lucia's vrienden af of deden weinig en met de grote gift van v.d. Linden en vlak daarna de grote erfenis van een goede vriend van me , Radboud Schaapveld , werd het voor mij ook echt serieus. Veel kinderen, dan is structuur en professionaliteit nodig. Antoinette en ik trokken de kar en we hadden een ongeschreven afspraak dat we er samen een succes zouden gaan maken. En toen kwamen de bouw activiteiten er ook nog bij, aangezwengeld en uitgevoerd door wijlen Hans Schiebroek. En in 1992 een aparte stichting hiervoor en de groei die 30 jaar laten tot steun voor bijna 10000 kinderen heeft geleid en voor 4 miljoen euro weeshuizen en scholen gebouwd. Met recht een moment om bij stil te staan.

Er is veel gebeurd en ik heb veel ervaren de al die jaren. Het is en blijft mensenwerk en dat maakt het boeiend , verrijkend en soms ook vermoeiend. Ieder van ons gedreven om zijn of haar moverende redenen om bij te dragen aan het welzijn van de kinderen aldaar. En de zusters daar vanuit roeping of andere drijfveren. Allen acteren we binnen drie spannende perspectieven, kloven om te overbruggen; arm / rijk, jong / oud en westers / oosters

Allereerst natuurlijk de relatie tussen arm en rijk; de materiele kloof . Vanuit het Rijke Westen maken we ons druk om het Arme Zuiden. Het gaat enerzijds om materiele zaken , maar anderzijds streefden we naar immateriële verbinding. Een band opbouwen met de zusters en de kinderen en ook leren van hun manier van leven. Niet alleen gastvrijheid en dankbaarheid – je mooie krans van jasmijn als welkom en de dansjes – maar ook hun gedrevenheid om verder te komen in het leven en de armoede te ontstijgen en zeker voor de zusters om er voor anderen te zijn. En velen van ons konden onze talenten inzetten voor hen en hun betrokkenheid uitstralen en zo extra voldoening vinden. Dit laat ons een spiegel zien en stelt ons vragen over ons leven hier.

De verbinding tussen jong en oud, altijd spannend de generatie kloof. De vaak oudere donateurs die bereid zijn om jongeren een kans te geven en genieten van de vrolijke Indiase gezichtjes in de nieuwsberichten of project nieuws. In Nederland hebben de jongeren stichting, de microkredieten en de bouwstichting verschillende culturen en het is geen geheim dat dat niet automatisch goed samenwerkt. Een samenwerking tussen vrijwilligers kan verrijken – verbinden en scheiden. Dat hebben we ervaren binnen de thomasstichtingen; het is mensenwerk en leert ons veel van onszelf.

En een derde kloof is de ontmoeting van de westerse sterk seculiere cultuur met de oosterse sterk spirituele cultuur, de culturele kloof. Wij willen graag weten wat het resultaat is van onze inzet , we

willen verantwoording afdragen en zij zetten zich gewoon in het vertrouwen op de voorzienigheid en de goedheid van de mensen. Wij zitten veel in oorzaak, gevolg en oplossingen en zij meer in synchroniciteit en betekenis geven, alles verandert. En wat is de dag voor de zusters zonder start met een gebed, terwijl wij wellicht de hoogtijdagen vieren en trouw, rouw en doop, voor zover we gelovig zijn. Interessant en stelt ook ons individueel vragen !

En daarnaast acteren we binnen een sterk veranderende wereld.

- India dat rijker wordt en waar de katholieke kerk onder druk staat en bedreigt wordt.
- Nederlanders die anders tegen ontwikkelings samenwerking aan zijn gaan kijken – geen vissen geven, maar een hengel - en waar langdurige betrokkenheid bij een goed doel eerder uitzondering dan regel is geworden.

En tevens kregen we intern te maken met vragen zoals

- Hoe bereiken we de armen, kansarme kinderen
- Hoe gaan we om met een fraude zaak, met bouw van een college, senioren woningen of gehandicapten onderwijs en / of de tsunami
- Hoe geven we antwoord op teruglopende inkomsten en minder donateurs
- Hoe zorgen voor de continuïteit van de stichtingen en herijking van onze activiteiten

Gelukkig was de financiële verantwoording altijd in orde en waren er geen tekorten en waren de besturen bemenst.

Ik heb het een genoeg gevonden om zolang met jullie te mogen samenwerken en me te mogen laten inspireren. En natuurlijk heb ik me ook wel geërgerd aan zaken; we zijn raad van advies en geen raad van toezicht en de besturen zijn goed willende vrijwilligers. Hoe serieus nemen we mekaar en het spanningsveld vrijwilligheid en verantwoordelijkheid ? De afsluiting van de november bijeenkomsten met alle besturen gaven we altijd weer een warm en tevreden gevoel.

Twee mensen wil ik tot slot nog even noemen.

- Allereerst Hans Schiebroek. Ik ben diep onder de indruk hoe hij tot op hoge leeftijd vol enthousiasme zijn talenten ingezet heeft voor onze stichtingen. En dat heeft tot veel geleid.
- En zeker wil ik nu Antoinette Gelton noemen, rots in de branding en optimistisch en altijd bereid om de in te springen; dit mooie juweeltje moeten we koesteren en mag nooit verloren gaan.

Het is niet voor niets dat het hare majesteit behaagt heeft hen te ridderen.

En tot slot onze naamgever **Thomas**, de apostel die het christendom naar India gebracht heeft en in Madras gestorven is. Hoe zou hij van boven naar ons gedoe kijken ? Staan we zijn traditie en steunen zijn missie ? Hij heeft ons geleerd om te geloven zonder te zien. En doen wij dat ook niet ? we vertrouwen de zusters en geloven zonder het te zien dat we bijdragen aan de ontwikkeling van de kinderen. Maar het is natuurlijk niet aan mij..

Beste Thomasvrienden. Ik wens jullie veel wijsheid en sterkte (leidt tot schoonheid) om met hart en ziel bij te dragen aan de nood van de allerarmsten in India. In een veranderende wereld en met vrijwilligers. Dat is en blijft hard nodig, ieder mens is er een en de moeite waard. Het ga jullie goed .

Tjerk Wagenaar, Heeswijk Dinther 9 november 2019